

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/32/2024
Identifikačné číslo spisu: 7620010730
Dátum vydania rozhodnutia: 20.08.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7620010730.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, na neverejnom zasadnutí konanom 20. augusta 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvineného M. R. K. U. N. J. T. O. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvineného M. R. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2023, sp. zn. 8To/38/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. R. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom z 9. novembra 2022, sp. zn. 3T/59/2020 uznal obvinených ml. L. T. a M. R. za vinných pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

16. novembra 2019 v presne nezistenom čase okolo 01.05 hod. v obci U., časť B. T., okres Gelnica po predchádzajúcej vzájomnej dohode s prekrytými tvármi neoprávnene s teraz odsúdeným ml. G. G. vnikli do priestorov rodinného domu č. XX/X poškodeného C. E., ktorý v tom čase spal a to tak, že obžalovaný ml. L. T. rukami a pomocou nájdenej palice vylomil vonkajšie vchodové dvere vedúce do izby, následne vošli dovnútra, podišli k posteli poškodeného, obžalovaný M. R. so sekerou v rukách a ml. L. T. s palicou v rukách kričiac na poškodeného, aby im dal peniaze, lebo ho zabijú, aby dal hore ruky a nepohol sa, následne prehľadali skrinku, odkiaľ z peňaženky odcudzili finančnú hotovosť vo výške 15 Eur, z parapety okna odcudzili mobilný telefón zn. Blaupunkt, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX čiernej farby, cigarety zn. Mars - dlhá, 2 ks zapaľovače, čím poškodenému C. E. spôsobili odcudzením škodu vo výške 31,50 Eur a poškodením zariadenia škodu vo výške 8 Eur.

Za to súd I. stupňa uložil obvinenému M. R. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ktorý mu podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil v trvaní 3 rokov, a súčasne mu podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Zároveň súd I. stupňa uložil obvineným M. R. a ml. L. T. podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenému C. E., nar. XX. O. XXXX v U., bytom U., B. T. XX/X, okres I., škodu na odcudzených veciach a poškodenia zariadenia spolu vo výške 26,50 Eur, pričom táto povinnosť je spoločná s povinnosťou náhrady škody odsúdeného ml. G. G. rozsudkom súdu I. stupňa z 26. januára 2022, sp. zn. 3T/59/2020. Poškodeného podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. mája 2023, sp. zn. 8To/38/2023, na podklade odvolania podaného prokurátorom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves (ďalej len „prokurátor“), podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a obvinenému M. R. (ďalej len „obvinený“) podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) , § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený dovolanie prostredníctvom obhajkyne JUDr. Heleny Penxovej, advokátky v Spišskej Novej Vsi, z dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení uviedol, že spôsobenú škodu v plnom rozsahu uhradil na základe neprávoplatného rozsudku súdu I. stupňa aj napriek tomu, že sa v danej trestnej veci cíti byť nevinný, preto spáchanie skutku popiera. Napriek tomu však odvolanie proti rozsudku súdu I. stupňa nepodal. Jeho prítomnosť na skutku nebola dokázaná žiadnym dôkazom, na mieste skutku sa nenašli žiadne daktyloskopické ani pachové stopy, ktoré by mu patrili. Jediným usvedčujúcim dôkazom bola výpoveď ml. G. G., na ktorú je však potrebné prihliadať pod vplyvom okolností, za akých bola podaná, t. j. ml. G. G. sa ku skutku priznal a osoby, s ktorými ho spáchal, označil za cieľom zníženia trestnej sadzby a zmiernenia závažnosti ním spáchaného skutku. Jeho výpoveď však nebola potvrdená žiadnym iným dôkazom a skutočnosť ním uvedená sa značne líšia oproti obžalobe. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na znalecký posudok, v zmysle ktorého sú pamäťové schopnosti ml. G. G. defektné, dokáže zreprodukovať iba útržky zmysluplného textu s malým množstvom detailov, ktoré skresľuje, pričom má tendenciu dopĺňať to, čo si nepamätá. V spise sa nachádza dôkaz, ktorý potvrdzuje, že v inej trestnej veci vzal spáchanie skutku na seba, aby kryl člena svojej rodiny, preto je pravdepodobné, že aj v predmetnej veci za cieľom krytia konkrétnych osôb označil za svojich spolupáchateľov iné osoby.

Vo vzťahu k svojej obhajobe, ktorú súd I. stupňa považoval za vyvrátenú výpoveďou ml. G. G. uviedol, že svedok G. T. nemohol potvrdiť jeho alibi, pretože jeho spoločnosti E. s.r.o. uložil Inšpektorát práce Žilina pokutu za nelegálne zamestnávanie a vystavil by sa tak riziku uloženia ďalšej pokuty, prípadne riziku trestného stíhania pre skutok neodvedenia dane a poistného. V súvislosti s uvedeným podal návrh na doplnenie dokazovania na potvrdenie svojho alibi, ktorý však nebol súdom vykonaný, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Ďalej obvinený namietal, že odvolací súd nepovažoval okolnosti, že je bez pracovného pomeru, pracuje na dohodu, čím zabezpečuje výživu rodiny (má 4 deti) za mimoriadne, a zároveň neaplikoval ustanovenie § 36 písm. k) Trestného zákona napriek tomu, že škodu dobrovoľne nahradil, pričom aplikácia tejto

poľahčujúcej okolnosti by zmenila pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v jeho prospech.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že odvolací súd porušil jeho právo na obhajobu, keď ignoroval dôkazy v jeho prospech súvisiace s rozhodovaním o treste, ktoré sa týkali primárne náhrady škody, ktorú mal podľa jeho názoru vyhodnotiť ako ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona. Trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov považuje za absolútne neprímeraný a neadekvátny. K spáchaniu skutku sa priznal, oľutoval ho, nechcel nikomu ublížiť a od začiatku mal záujem spôsobenú škodu nahradiť.

Obvinený na základne uvedeného navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), aby rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom odvolacieho súdu z 30. mája 2023, sp. zn. 8To/36/2023, a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona a § 319 Trestného poriadku v jeho neprospech. Zároveň aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu I. stupňa aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že nie sú splnené podmienky v súlade s § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. K námietke ohľadom nevykonania dôkazu súdom uviedol, že za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Trestného poriadku, ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci rozhodnúť.

Ohľadom trestu uloženého obvinenému uviedol, že bol uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe na jeho dolnej hranici, a ani prípadná aplikácia ustanovenia § 36 písm. k) Trestného zákona by nespôsobila, že uložený trest by bol mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zároveň námietka neprímerane prísneho trestu nenapĺňa žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a odvolací súd sa náležite vysporiadal s tým, prečo ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona neaplikoval.

Čo sa týka námietok vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, a nemôže ich dopĺňať ani meniť. Zároveň je toho názoru, že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v Trestnom zákone.

Z uvedených dôvodov považuje prokurátor dovolanie obvineného za nedôvodné a preto navrhol dovolaciemu súdu, aby ho postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním obvineného a vyjadrením prokurátora predložený dovolaciemu súdu na rozhodnutie 24. apríla 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený

na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené obvineným a nie ich subsumpcia pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

V posudzovanom prípade obvinený uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné, ohľadom svojej prieskumnej právomoci v tomto dovolacom konaní, upriamiť pozornosť na tú skutočnosť, že obvinený proti rozsudku súdu I. stupňa z 9. novembra 2022, sp. zn. 3T/59/2020, nepodal odvolanie.

Odvolanie proti predmetnému rozsudku podal iba prokurátor, a to výlučne v jeho časti týkajúcej sa trestu, ktorý bol obvinenému uložený, t. j. nepodal odvolanie do výroku o vine obvineného.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Z uvedeného vyplýva, že obvinený mohol dovolanie podať vzhľadom na skutočnosť, že riadny opravný prostriedok, t. j. odvolanie podal prokurátor, avšak ten vymedzil rozsah prieskumnej právomoci odvolacieho súdu iba na trest, ktorý bol obvinenému súdom I. stupňa uložený. Obvinený preto nemôže úspešne dovolaním namietat' výrok o vine, pretože sám odvolanie nepodal a prokurátor vymedzil rozsah odvolacieho prieskumu vo svojom odvolaní iba na výrok o treste. Obvinený bol preto oprávnený namietat' prípadné pochybenia v dovolacom konaní výlučne vo vzťahu k trestu, ktorý mu bol uložený.

V zmysle vyššie citovaných právnych záverov dovolací súd konštatuje, že v rozsahu, v ktorom obvinený v pôvodnom konaní nepodal proti rozsudku súdu I. stupňa odvolanie, pričom ho podal iba prokurátor a to výlučne do výroku o treste, nemôže obvinený úspešne dovolaním namietat' výrok o vine, resp. vznášať dovolacie námietky týkajúce sa uznania jeho viny v pôvodnom konaní.

Dovolací súd tak zameral svoju pozornosť na dovolacie námietky obvineného týkajúce sa trestu, ktorý mu bol uložený, a ktoré možno subsumovať pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade citovať judikovaný záver vyplývajúci zo stanoviska č. 5 trestnoprávneho kolégia dovolacieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk dovolacieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2011:

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste nepadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste

môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Z logiky vzťahu týchto dovolacích dôvodov vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k výroku o treste.

Dovolací súd preto námietky obvineného v zmysle už vyššie spomenutého ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Zo znenia predmetného ustanovenia je zrejmé, že tento dovolací dôvod môžu napĺňať dve alternatívy, uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prerokúvaný trestný čin nepripúšťa.

Obvinený v podanom dovolaní uplatnil námietku ohľadom nepriznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Trestného zákona. Dovolací súd pri posudzovaní tejto námietky vychádzal z judikátu R 18/2015:

Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak ale súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia).

V posudzovanom prípade k situácii uvedenej v druhej vete citovaného judikátu nedošlo. Odvolací súd v pôvodnom konaní pri rozhodovaní o treste prihliadal len na poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ktoré boli ustálené vo výroku o treste odsudzujúceho rozhodnutia, a to jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona.

V zmysle citovaného judikátu R 18/2015 tak dovolací súd námietku obvineného týkajúcu sa skutočnosti, že mu nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, nemohol brať do úvahy.

Ďalšou dovolacou námietkou obvineného bolo že trest, ktorý mu bol uložený, považuje za neadekvátny a neprímerane prísny vzhľadom na okolnosti trestného konania, pretože pri jeho ukladaní nebolo aplikované ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Trestného zákona.

Dovolací súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na stanovisko č. 5 trestnoprávneho kolégia dovolacieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk dovolacieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2011:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprímeraný lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin,

z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.

S ohľadom na uvedené je výhradnou právomocou súdov v pôvodnom konaní posúdiť všetky okolnosti prípadu, resp. osobné pomery páchatel'a, prípadne aj ďalšie zákonné kritéria upravené v § 39 Trestného zákona na mimoriadne zmiernenie trestu, bez možnosti dosiahnutia ich opätovného preskúmania v dovolacom konaní.

V prejednávanej trestnej veci bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a preto dovolací súd konštatuje, že trest obvinenému právoplatne uložený, na podklade odsudzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, bol uložený v zákonnej stanovenej trestnej sadzbe.

K námietke neprimeranej prísnosti trestu dovolací súd len dodáva, že takáto námietka nenapĺňa označený dovolací dôvod, ktorý môže byť naplnený len uložením trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. Posudzovanie primeranosti uloženého trestu je mimo prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu.

Ďalšie námietky, ktoré obvinený vo svojom dovolaní uviedol, sa týkali výroku o jeho vine, pričom dovolací súd už vyššie uviedol, že obvinený vo vzťahu k výroku o vine nespĺnil podmienku uvedenú v ustanovení § 372 ods. 1 Trestného poriadku, pričom tak neurobil ani prokurátor, ktorý podal odvolanie vyslovene iba do výroku o treste uloženého súdom I. stupňa obvinenému.

Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že sa jednalo výlučne o skutkové námietky obvineného, pričom dovolací súd je v rámci dovolacieho konania vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižších stupňov, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, pretože ich nemôže meniť ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu, ktorý vo veci zistili súd I. stupňa a odvolací súd, a ktorý je vyjadrený v skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové námietky sa pritom považujú tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať a korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí odvolacieho súdu (R 47/2014).

Dovolací súd na základe vyššie uvedených úvah odmietol dovolanie obvineného.

Toto rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.